

Öveges Diáklabor Kecskeméten

A kecskeméti Piarista Gimnázium tartotta a II. Természettudományos Oktatási Szakkiállítást, amin jelentkezős alapon részt lehetett venni az országból bárkinek. Természetesen Tarai tanárnő kapott az alkalmon, és a tavaly óta működő Önképzőkör tagjait és projektjüket, amivel egy pályázatot már megnyertek, azonnal felírta a jelentkezők listájára. Ezen kívül bárki jelentkezhetett, akit érdekelt az ígéretesnek hangzó tudományos konferencia, és elég rugalmasnak érezte magát ahhoz, hogy szombaton is kora reggel keljen. Végül egy kis csapatnyi tizedik, és tizenegyedik b-s diák ment le a Tanárnővel, majdnem mind az önképzőkör tagjai.

Kétféle pályázatra hívták fel a figyelmünket, az egyik plakátkészítés volt. A kezünk szinte egyáltalán nem volt megkötve, és a tizedikes tanulók csináltak is egyet, ami az önképzőkörön végzett kísérleteket mutatja be. (A Plakát megtekinthető a kémiaszertár előtt.) Más iskolából is érkeztek plakátok, amik szintén saját projektet mutattak be.

Az egész napos program a különböző diákok és tanárok előadásai voltak. A mi tizenegyedikeseink közül ketten adták elő a rozsdásodásról és korrózióról szóló összefoglalójukat a többi diáknak.

Az előadások egytől négyig tartottak, három egymással párhuzamosan működő teremben. Egyikben folytak a biológiáról, másikban a kémiáról, harmadikban a fizikáról szóló előadások. Tekintve, hogy kilencre odaértünk, és csak délben volt a megnyitó, volt időnk bőven kitalálni, melyik előadásokra vagyunk kíváncsiak. A legtöbb időt a kémia előadóban töltöttük, de benéztünk a fizika terembe is.

Az előadások közül egész biztosan mondhatom, hogy a Berzsenyiseké volt a legjobb, legszínvonalasabb. Valójában nem volt rossz a rendezvény, de félrevezető módon komolyabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt. A szervezésében nem volt hiba, kaptunk pólót, tollat, hűtő mágneset, kitűzőt, matricát, még jegyzetelő papírt is. Csak az előadások nem olyanok voltak, mint amilyenekre számítottunk. Talán az volt a baj, hogy túl rövidek voltak – átlagosan tíz percesek, ami alatt lássuk be, nem lehet egy tudományos témát elég részletesen kifejteni –, vagy csak az előadók nem készültek rá eleget, de voltak témák, amiknek a prezentációján csalódnunk kellett, de volt néhány olyan is, amelyeknek a témáján kellett megrökönyödtünk, annyira nem illett oda.

Ez persze nem azt jelenti, hogy a miénken kívül nem voltak jó előadások, általában azok, amiket valamilyen tanár tartott, nagyon élvezetesek voltak, olyanok, amiken még jegyzetelni is kedvünk támadt, meg persze a többi iskolából is jöttek lelkes diákok, akik még beszélni is jól tudtak, érdekes témákról. Nem állíthatom, hogy nem voltak jók, mert ugye nem láttuk mindet, még úgyse, hogy sok szemünk volt ott.

A plakátok valójában nagyon igényesek és szépek voltak, csak nem kaptak elég rivaldafényt. Kint voltak a folyosón, és ugyan volt elég szünetünk, hogy megnézhessük őket, de hogy ezt mennyien tették meg, azt nem tudom. Mi igyekeztünk mindegyiket megnézni, de nem lepődnek meg, ha lett volna még, csak eldugva egy másik folyosón.

Összességében egyértelműen megérte elmenni, már csak azért a néhány nagyon jó előadásért is, és viszonyítási alapként is jó volt, mert megállapíthattuk, hogy a Berzsenyi mindig hozza a színvonalat, akkor is, ha kevesebb is elég lenne.